

РЕШЕНИЕ

№ 86

гр. *, 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – * в публично заседание на двадесет и девети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Елизабета Кралева

при участието на секретаря СИЛВИЯ Л. ГЕОРГИЕВА
като разгледа докладваното от Елизабета Кралева Гражданско дело №
20231600100082 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по искова молба на В.С. от гр. * срещу А.Р. от същия град, с която е предявен иск с правно основание чл. 45 от ЗЗД за заплащане сумата от 100 000,00 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди.

Ищецът сочи, че в продължение на тридесет години е бил издател и главен редактор на вестник "***", излизащ в гр. * и отразяващ събитията във *ска област. Ответницата е била * в Районен съд-*. Твърди, че по повод на публикувани в редактирания от него вестник "***" статии от различни автори и физически лица със съдържание уличаващо ответницата в извършване на престъпление при и по повод работата ѝ като *, ответницата предприела противоправно съдебно преследване срещу него. В тази връзка посочва, че са образувани гр. д. № 1268/2015 г. на Врачански районен съд за обезщетение в размер на 7000.00 лева и гр. д. № 70658/2014 г. на районен съд-* за сумата от 7500.00 лева, като и двата иска са уважени, а решенията са потвърдени от второинстанционните съдилища. Твърди, че ответницата се е снабдила с изпълнителни листове и е образувано изп. д. № 851/2016 година на ЧСИ С.Н. с район на действие гр. *. В резултат на това е насрочена публична продажба на жилището, в което живеел със семейството си. Изплашена от това съпругата

му А. М. прекратила брака си с него и го отстранила от семейното жилище.

Посочва, че впоследствие с решения на ВКС са отменени и двете решения, по които ответницата е водила дела срещу него. Твърди, че тези дела А. Р. е водела при ясното съзнание, че е привлечена като обвиняема за извършени престъпления от нея като * още към 2010 г. и че неправомерно изпълнявала заеманата длъжност. Сочи, че с Присъда по НДОХ № 4962/2016 г. на СГС и НДОХ № 1631/2020 г. на СС ответницата е призната за виновна и е получила две осъдителни присъди.

Твърди, че така извършените от ответницата действия са го подложили на финансов натиск, довел до криза в семейството му и прекратяване на брака, прекарал тежък инсулт, довел го до 100% инвалидност пожизнено и невъзможност да изпълнява родителските си задължения. Причинените му вреди оценява на 100 000,00 лева, като твърди, че същите са вследствие противоправното поведение на ответницата, което е в причинна връзка със сполетелите го кризи.

Моли съда след установяване на гореизложеното да постанови решение, с което да осъди ответницата да му заплати исковата сума, представляваща обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди, ведно със законната и направените разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор, с който ответницата, чрез назначения ѝ особен представител адв. Х. С., оспорва предявения иск.

В съдебно заседание ищецът, чрез своя процесуален представител твърди, че образуваните от ответницата две граждански дела представляват спекулация с право. Сочи че ответницата е била привлечена като обвиняема и не е имала право да изпълнява * професия съгласно чл. 130 от ЗСВ. Въпреки това същата е инициирала двете граждански дела, сочейки в исковите молби, че притежава висок морал и безупречна квалификация. В тази връзка се твърди, че А. Р., използвайки служебното си положение, се е опитала да ограничи правото на всеки гражданин да изрази своята позиция в свободна медия, като притисне собственика и редактора на медията да затворят медията за публикации, насочени срещу Р.. В това се изразявало противоправното поведение на ответницата, като съобразно това счита, че искът следва да бъде уважен като основателен.

Ответницата, чрез процесуален представител адв. С. моли да се отхвърли предявеният иск като неоснователен, тъй като по време на водените две граждански дела не е била отстранена от длъжност и не ѝ е било наложено наказание. Освен това счита, че претърпените вреди не са в причинна връзка с водените граждански дела.

Доказателствата по делото са гласни и писмени. След преценка на тяхната взаимна връзка и логическо единство, във връзка с твърденията на страните и въз основа на закона, съдът приема за установено следното от **фактическа страна**:

От показанията на св. И. Д. се установява, че през зимата на 2018 г. ищецът В. С. дошъл да живее в неговия хотел в гр. *, тъй като се развел със съпругата си А. М., която била категорична, че С. причинил вреди на семейството във връзка с воденото срещу него изпълнително дело. Апартаментът, в който живеели бил обявен за продажба, поради което М., за да съхрани жилището, поискала развод, за да има къде да живее заедно с децата им. Изпълнителното дело било образувано от А. Р. срещу В. С. за големи суми, с които го осъдила. След това ВКС отменил решенията, но последиците за С. били необратими. Свидетелят посочва, че сагата между С. и Р. започнала през 2008-2009 г., когато С. като собственик и редактор на вестник "*" публикувал статии на св. Д., в които последният описал престъпната дейност на * Р.. Статиите били публикувани през 2008 г., 2009 г. и 2010 година. Впоследствие Р. започнала да води дела срещу С.. Свидетеля Д. заявява, че ищецът дошъл при него и му споделил, че Р. го е заплашвала и му е праскала хора. Свидетелят сочи, че още преди делата С. се оплаквал от сърце и ходел по лекари, а по време на самите дела получил инсульта през 2014 година. След като разбрал, че срещу него се водят дела му казал „*““. След полученият инсульт С. станал инвалид. Същият не можел да говори, като за него се грижи асистентка, която идвала в хотела за по два часа. Свидетелят посочва, че не му е известно преди 2009 г. С. да е имал мозъчен инсульт.

От показанията на св. А. М., която е бивша съпруга на ищеца се установява, че С. е бил издател на вестник "*". Когато той започнал да публикува статии по адрес на А. Р., последната започнала да го заплашва. Праскала му емисари да го предупредят, че ако продължава да публикува статии за нея, ще си изпати и ще плаща много пари. Свидетелката споделя, че С. станал лесно дразним, много притеснителен и много тревожен. Не знаел какво ще се случи и неизвестността го притеснявала. След заплахите на Р. кръвното му налягане станало нестабилно - рязко да се повишало и рязко спадало. След това започнал да получава камерна тахикардия и заради такъв пристъп го приели май месец 2014 г. в кардиология. На третия ден от приемането му С. получил масивен инсульт в лява темпорална област с десностранна хемиплегия и пълна сензомоторна афазия. По това време се водели делата – първо във *, а след това в *. Вследствие на инсульта С. е освидетелстван от ТЕЛК със 100 % чужда помощ. Свидетелката сочи, че С. не може да говори, не може да пише, оглушал е с едното ухо, а с другото почти не чува. Също така дясната му ръка е напълно парализирана, а левият крак си го влачи. Двамата се развели февруари месец 2018 г. След като го осъдили в *, започнало изпълнително дело, при което *-изпълнител започнал да продава общото им жилище. Поради това се наложило двамата да се разведат, за да има къде Д. да живее с непълнолетните им деца. След развода в жилището

останала св. Д., а ищецът отишъл да живее в хотел „*“. Свидетелката посочва, че не е заплащала никаква сума на С., а впоследствие изпълнителното дело било прекратено. Д. заявява, че преди масивния инсулт С. не е имал други инсулти. Единствено са му правили коронарографии, като когато се налагало му слагали стенд, с които да има нормално изтласкване на камерата и нормално кръвно налягане.

От приложеното по делото гр. д. № 70658/2014 г. по описа на районен съд-* е видно, че А. Р. е инициирала производството, предявявайки иск на основание чл. 49 от ЗЗД във вр. чл. 45 от ЗЗД срещу ЕТ „*“ и В.С.. В исковата молба са въведени твърдения, че на 12.05.2010 г. е издаден брой 15 на областен вестник "*", като на първа страница от печатното издание е поместена статия със заглавие „* А. Р.“, подписана от автора И. Д.. Твърди се, че в нея са изнесени неверни данни относно професионалната й дейност като * в Районен съд-*, при което авторът е направил обширен и унизителен коментар относно начина, по който е администрирала и разгледала гр.д. № 917/2008 г. по описа на РС-*. Освен това ищцата е посочила, че на 11.03.2010 г. е издаден брой 22 на същия вестник, като на първа страница е отразена статия със заглавие „Кажете си, А.!", подписана от автора Д.Д., в която са изнесени неверни данни относно разглежданото от нея гр.д. № 917/2008 г. по описа на РС-* и служебната й командировка в Районен съд-И.. Въз основа на това ищцата твърдяла, че след публикуването на тези статии у нея са се породили неприятни негативни емоции, вследствие на което душевното й равновесие било нарушено. Изнесената изопачена информация и представените факти за нейната личност, описващи я като неморално и непочтено лице, породило силно чувство на притеснение и тревожност в нея. Почувствала се емоционално нестабилна и разстроена като обвинена в деяния, които не отговарят на истината, както и притеснена, че е опетнено името й като *.

С решение от 24.03.2016 г. по това дело съдът осъдил ответниците да заплатят на Р. обезщетение в размер на 7500,00 лева за всяка една от двете статии. В своите мотиви съдът приел, че ответниците (издателят и редакторът) са допуснали да се публикува материал, чието съдържание не отговаря на истината и е с клеветнически характер. Квалификациите и внушенията, които се правили по отношение на Р. в тези статии представлявали „позорни обстоятелства“ по смисъла на закона, като на Р. се приписвало престъпление, което същата не е извършила.

С решение от 19.10.2016 г. по описа на Окръжен съд-* е потвърдено решението на РС-*.

С решение № 33/08.05.2020 г. ВКС е отменил решението на Окръжен съд-*, като е отхвърлил предявените от А. Р. искове. В своите мотиви ВКС приел, че в случая в нарушение на материалния закон е ангажирана отговорността на В. С. в качеството му на редактор на вестник "*" за публикуването на статиите. Върховният съд е отбелязал, че в разглеждания

случай двете статии носят злепоставяща информация за Р.. Отбелязано е, че към момента на публикуване на статиите във вестника, срещу Р. е било образувано дисциплинарно производство пред ВСС, но не е образувано досъдебно производство, съответно тя не е привлечена като обвиняем, нито е отстранена от длъжност до приключване на наказателно производство. Твърденията в процесните статии за осъществени от Р. нарушения на Кодекса за етично поведение на българските магистрати и ЗСВ не са установени към момента на публикуване на материалите, като същите не са установени и в хода на процеса до приключване на устните състезания пред въззивния съд. Прието е също, че квалификациите, отправени в статията от 11.03.2010 г. също са обидни. За да отхвърли иска, ВКС приел, че от представените по делото доказателства не можело да се приеме, че търпените от Р. вреди са именно в резултат на публикуваните в двете статии клевети.

От приложеното по делото гр.д. № 1268/2015 г. по описа на РС-Враца е видно, че А. Р. е инициирала производството, предявявайки иск на основание чл. 49 от ЗЗД във вр. чл. 45 от ЗЗД срещу ЕТ „*“, В.С. и К.К.. В исковата молба са въведени твърдения, че на 15.02.2010 г. във вестник „*“, издаван от ответника В. С., в брой 15 на първа страница била поместена статия със заглавие „* А. Р.?“, подписана от И. Д.. Сочи се, че в статията били изнесени неверни данни относно професионалната дейност на Р., като авторът бил направил и унизителен коментар относно начина на администриране и разглеждане на дело № 917. Освен това се сочи, че авторът внушавал по вулгарен начин, че Р. била неморална личност, която извършвала престъпления и нарушавала задълженията си. Също така в исковата молба се сочи, че на 16.02.2010 г. в изданието брой 16 на вестника, на първа страница била поместена статия със заглавие „* за А. Р.?“, подписана от М.А.. В статията отново били изнесени неверни данни относно професионалната дейност на Р., като авторът бил направил и унизителен коментар относно дейността на Р.. Също така авторът внушавал по циничен начин, че Р. била неморална личност, която нарушавала закона и пренебрегвала етичните правила за поведение на магистратите. Вследствие на тези статии се сочи, че на Р. са нанесени неимуществени вреди, изразяващи се в уронване на престижа ѝ в обществото и достойнството ѝ като *, както и пряко засягане на честта ѝ като професионалист и човек. Твърди се, че след публикуването на статията в ищцата се породили неприятни емоции, вследствие на което душевното ѝ равновесие било нарушено съществено. Породило се силно чувство на притеснение и тревожност, което отключило в нея редица здравословни проблеми.

С решение № 917/23.11.2015 г. по това дело Районен съд-В.приел, че искът е частично основателен по отношение на ответниците ЕТ „*“ и В.С., като ги осъдил да заплатят солидарно на А. Р. сумата от 7000,00 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди в резултат на публикация в брой 16 на 18.02.2010 г. във вестник „*“. В своите мотиви съдът приел, че ответниците (издател и редактор) са допуснали да се

публикува материал, чието съдържание не отговаря на истината и е с клеветнически характер. По отношение на ответника К.К. съдът отхвърлил иска като неоснователен.

С решение № 284/17.08.2016 г. В.окръжен съд е потвърдил решението на Районен съд-В.

С решение № 67/07.07.2020 г. ВКС е обезсилил решението на В. окръжен съд и върнал делото за ново разглеждане от друг състав на ВОС.

С решение № 260066/16.11.2020 г. В.окръжен съд е отменил решение № 917/23.11.2015 г. на Районен съд-В. в частта, в която предявените от А. Р. иски с правно основание чл. 49 от ЗЗД във вр. чл. 45 от ЗЗД против ЕТ „*“ и В.С. са уважени, като вместо това съдът е отхвърлил исковите като неоснователни.

За да постанови своето решение В. окръжен съд е приел, че **една част** от изнесените в статията, публикувана в бр.16 от вестник "*", факти **са верни**, а именно: че когато К.К. завел дело срещу свой длъжник, Р. му заявила, че ще вземе *, че *че през цялото време докато излизали К. и Р. тя му споделяла, че *.

ВОС приел, че това се установявало с влязлата в сила Присъда № 33/19.02.2018 г., постановена по НОХД № 4962/2016 г. по описа на СГС, с която Р. е призната за виновна в това, че в периода от 20.03.2009 г. до 27.04.2009 г. в гр. * в качеството си на длъжностно лице, което заема отговорно служебно положение – * в Районен съд – *, нарушила служебните си задължения, визирани в чл. 9, ал. 1 от Закона за съдебната власт, като взела за разглеждане и решаване като *-* искова молба с вх. № 2802/2009 г. по описа на Районен съд – *, която съгласно програмата за случаен избор е била разпределена на *-* Д.Д. при Районен съд – * и по която впоследствие е образувано гр. д. № 484/2009 г. по описа на Районен съд – *, с цел да набави облага за друго – сумата от 1 000 /хиляда/ лева за К.К. и от деянието са настъпили значителни вредни последици, изразяващи се в увреждане на законосъобразното и нормалното протичане на съдопроизводството, сериозно накърняване на авторитета на съда и намаляване на доверието на обществото във функционирането на *, явяващо се престъпление по чл. 282, ал. 2, вр. ал. 1 НК.

Според ВОС изложените в публикувания материал твърдения за извършване на нарушения от Р. на служебните ѝ задължения, както и публикуваната декларация на К.К. от 11.02.2010 г. касаели именно начина на разпределение и разглеждане на гр. д. № 484/2009 г. по описа на Районен съд – *. На основание чл. 300 ГПК съдът намерил за безспорно установено по делото, че Р. е извършила твърдените в процесната статия нарушения на служебните си задължения, *.

Съдът приел за вярно твърдението в статията, че след последвала вътрешна проверка, били установени 16 сериозни несъответствия в документите в *, разгледани от Р. през 2009 г. Това се установявало от

мотивите на приетото като доказателство по делото Постановление за отказ за образуване на досъдебно производство от 10.03.2011 г. на прокурор при СГП. Съдът посочил, че в тази част статията възпроизвежда информация, получена в резултат на извършване на проверка на разглежданите от Р. *през посочения период и съвпадала с установеното от резултатите на тази проверка.

В мотивите си В. окръжен съд пояснил, че *така описаните верни твърдения са навързани с редица обстоятелства, чиято истинност не е доказана*, а именно: че пред клиентите си адвокат се свързал с Р. и попитал какво обезщетение да бъде поискано по *, разпределено на нея, след което същото било присъдено по делото; че от действията на * Р. се оплаквали потърпевши, тъй като тя е назначавала определен адвокат за служебен защитник по редица дела; че по делото с ищец К.К., което Р. -* му поставила условие да *; че в заседанието по делото убедила длъжника да върне 2 000, 00 лв. на части; че тя е * и той ѝ е наброил 1 000, 00 лв. в *. Съдът приел, че в тази част в процесния материал са изложени твърдения за извършени закононарушения и престъпления от страна на Р., които **са неверни**. Съдът е отчел влязлата в сила Присъда № 33/19.02.2018 г., постановена по НОХД № 4962/2016 г. по описа на СГС, с която Р. е призната за невиновна в това, че в периода от неустановена дата през месец февруари 2009 г. до 27.04.2009 г. в гр. * в качеството си на длъжностно лице, което заема отговорно служебно положение – * в Районен съд – * – да е поискала и приела дар от К.К., който не ѝ се следва – сумата от 1 000 /хиляда/ лева, за да извърши и загдето е извършила други престъпления във връзка със службата – такова по чл. 316 във вр. чл.308, ал.1 от НК.

Съдът е приел, че в резултат от представянето на посочените неверни твърдения в своята публикация, авторът е направил и негативни оценки, които се отнасят до личността на Р. – че нейно хоби са гражданските дела, които са се превърнали за нея в печеливш бизнес, че по отношение на нея са налице съмнения за „хранителна верига адвокат-*“, че Р. изразява предпочитания към определен адвокат. Поради това е прието, че начинът, по който е поднесена информацията и оценката на твърдените факти **водят до засягане по косвен начин на репутацията на Р..**

В обобщение В. окръжен съд е приел, че в публикацията си авторът направил, на база неверни твърдения, негативна оценка за личността на Р. като по този начин **засегнал нейната репутация**. Прието е, че от събраните по делото доказателства се установило, че част от изнесените в публикацията твърдения **са неверни**, а оценките на автора, доколкото почиват и на неверни твърдения, също следва да се преценят като **накърняващи основни права на Р.**, каквито са правото ѝ на добро име, чест и достойнство съгласно чл. 32 КРБ и чл. 8 ЕКЗПЧОС като част от правото на зачитане на личен живот.

Прието е, че авторът на публикацията не е изпълнил своето задължение да провери изцяло точността и надеждността на информацията, на база на

която е направил своите негативни оценъчни съждения по отношение на Р., както предвижда добрата журналистическа практика и етиката. Следователно публикацията в тази ѝ част не представлява израз на свободата на изразяване на мнение и журналистическото право на критична оценка по обществено значим въпрос, а **има характер на увреждащо действие**, което обуславя възникването на обезпечително-гаранционната отговорност на ответното дружество за противоправното действие на негови служители – по реда на чл. 49 ЗЗД.

Въпреки изложеното, искът по отношение на ответното дружество е отхвърлен, тъй като съдът приел, че не може безспорно да се установи, че търпените от Р. вреди са именно в резултат на публикуваната в процесната статия **злепоставяща информация**, тъй като имало и образувани дисциплинарни производства и прокурорска преписка, всяко от които било годно да произведе отрицателен ефект върху личния живот на *.

По отношение на ответника В. С. искът е отхвърлен, тъй като в случая статията имала автор – М.А., като по делото не били ангажирани доказателства, че лично В. С. е внесъл в съдържанието на статията злепоставяща информация или въпреки съзнанието за невярност на информацията в статията, е разпоредил публикуването ѝ, респ. не е установено лично противоправно поведение на С. в качеството му на главен редактор.

При така изложената фактическа обстановка, от **правна страна** съдът приема следното:

Предявените иски са с правно основание чл. 45 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД.

За да бъде уважен искът по чл. 45 ЗЗД е необходимо да се установи кумулативното наличие на предвидените четири законови предпоставки за наличие на отговорност, а именно: извършено противоправно деяние, настъпили вреди, причинна връзка между противоправното деяние и вредоносния резултат и вина. Доколкото вината се презюмира на основание чл. 45, ал. 2 ЗЗД, съдът е длъжен да прецени останалите три предпоставки.

Ищецът в обстоятелствената част на исковата молба е посочил, че ответницата Р. е предприела противоправно съдебно преследване срещу него, като е конкретизирано, че същата е завела гр. д. № 1268/2015 г. по описа на В. районен съд и гр. д. № 70658/2014 г. по описа на Районен съд-* при ясното съзнание, че е привлечена като обвиняема за извършени престъпления и неправомерно е изпълнявала заеманата от нея длъжност. При така изложените обстоятелства ищецът твърди, че е претърпял вреди, които са в причинна връзка с водените срещу него производства.

По разбиране на настоящия състав ищецът твърди, че в случая ответницата е злоупотребила с правата си, като е завела срещу него цитираните две граждански дела, вследствие на което е претърпял вреди.

В разпоредбата на чл. 56 от Конституцията на Република България

/КРБ/ е прогласено, че всеки гражданин има право на защита, когато са нарушени или застрашени негови права или законни интереси. Поначало искането за защита, отправено към държавен орган /в случая съд/, е правомерна дейност, тъй като е израз на установено в КРБ право. Това обаче не изключва възможността за злоупотреба с право. В тази връзка разпоредбата на чл. 3 от ГПК предвижда, че участниците в съдебните производства и техните представители под страх от отговорност за вреди са длъжни да упражняват предоставените им процесуални права добросъвестно и съобразно добрите нрави.

Отговорността за вреди от злоупотреба с право по правното си естество е деликтна и противоправността се изразява в недобросъвестното упражняване на законно признато право, като доказването на недобросъвестността е в тежест на ищеца, който твърди, че е пострадал.

В случая, за да се приеме, че е налице злоупотреба с право, следва да се установи, че А. Р. превратно е упражнила правото си да инициира съдебни производства срещу В. С. единствено с цел да му навреди. Такава цел за увреждане обаче не се установява от доказателствената съвкупност по делото.

Първото иницирано от Р. производство е гр. д. № 70658/2014 г. по описа на районен съд-*. В исковата молба Р. твърдяла, че в статиите със заглавия „* А. Р.“ и „* за А. Р.“, публикувани във вестник "*", са изнесени неверни данни относно професионалната ѝ дейност и се внушавало, че същата е извършила престъпления и е неморална личност. Р. твърдяла, че вследствие на изопачената информация в тези статии се почувствала емоционално нестабилна и разстроена като обвинена в деяния, които не отговарят на истината, както и притеснена, че е опетнено името ѝ като *. Видно от приложените писмени доказателства така иницираното производство е приключило с решение № 33/08.05.2020 г. на ВКС, от мотивите на което се установява, че двете статии носят злепоставяща информация по отношение на Р.. С решението си ВКС е отхвърлил предявения иск, тъй като е приел, че Р. не е успяла да докаже причинната връзка между публикуваните в двете статии клевети и настъпилите за нея неимуществени вреди.

Второто производство, иницирано от Р. е гр.д. № 1268/2015 г. по описа на РС-В.. В исковата молба ищцата е твърдяла, че в поместените във вестник "*" статии със заглавия „* А. Р.“ и „* за А. Р.“ са изнесени неверни данни относно професионалната ѝ дейност, като авторът внушавал по вулгарен начин, че Р. е неморална личност, която извършвала престъпления и нарушавала задълженията си. Ищцата Р. твърдяла, че вследствие на статиите са уронени престижа, достойнството и честта ѝ като човек и *. Също така твърдяла, че в нея се породило силно чувство на притеснение и тревожност, което отключило редица здравословни проблеми. Така иницираното производство е приключило с решение № 260066/16.11.2020 г. на * окръжен

съд, от мотивите на което е видно, че една част от изнесените в статията „* за А. Р.“ факти са верни, като съдът се е позовал на влязла в сила Присъда № 33/19.02.2018 г., постановена по НОХД № 4962/2016 г. по описа на СГС, с която Р. е призната за виновна в извършване на престъпление по чл. 282, ал. 2, вр. ал. 1 НК. От друга страна, * окръжен съд е посочил, че описаните верни твърдения в статията са навързани с редица обстоятелства, чиято истинност не е доказана. От мотивите на съда е видно, че неверните твърдения в процесната статия преобладават. Отчетено е, че с Присъда № 33/19.02.2018 г., постановена по НОХД № 4962/2016 г. по описа на СГС Р. е призната за невиновна в извършването на престъпление по чл. 316 във вр. чл.308, ал.1 от НК. * окръжен съд е посочил, че начинът, по който е поднесена информацията в процесната статията и оценката на твърдените факти са довели до засягане на репутацията на Р.. Съдът е посочил, че оценката на автора почива на неверни твърдения, при което са нарушени основни права на Р., като правото ѝ на добро име, чест и достойнство. В заключение е прието, че публикацията в частта ѝ, в която са изнесени неверни твърдения не представлява израз на свободата на изразяване на мнение и журналистическо право на критична оценка по обществено значим въпрос, а същата има характер на увреждащо действие. Въпреки тези изводи, съдът е отхвърлил иска на Р., тъй като не могло безспорно да се установи, че претърпените от Р. вреди са именно в резултат на публикуваната в статията злепоставяща информация.

Настоящият съдебен състав намира, че от съвкупната преценка на свидетелските показания и приетото в мотивите по двете граждански производства не се установява Р. да е злоупотребила с правото си да предяви иск за обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди. От установеното по двете граждански производства е видно, че действително публикуваните във вестник "*" процесни статии носят злепоставяща информация по отношение на Р., което неминуемо е довело до накърняване на нейни основни права и засягане на репутацията ѝ. Обстоятелството, че част от фактите, изнесени в статията „* за А. Р.“ са верни не може да обуслови извод за злоупотреба с право, тъй като обстоятелството дали правото на иск е упражнено добросъвестно или недобросъвестно не е поставено в зависимост от крайния резултат на производството. Освен това предявените иски са отхвърлени, не защото статиите съдържат вярна информация за Р., а поради недоказване на причинната връзка между търпените от нея вреди и публикуваните в статиите клевети.

Във връзка с горното, следва да се отбележи, че лицето инициирало производството е добросъвестно и когато посочените от него обстоятелства не бъдат установени. В тази насока е съдебната практика, например Решение № 201 от 6.01.2020 г. на ВКС по гр. д. № 3973/2018 г., IV г. о., ГК и Решение № 245 от 5.11.2014 г. на ВКС по гр. д. № 1734/2014 г., III г. о., ГК. Макар посочените решения да се отнасят до подаване на тъжба и до подаване на сигнал до държавен орган, приетите в тях постановки досежно това кога е

налице злоупотреба с право са релевантни и се споделят от настоящия съдебен състав.

Съществено в случая е, че и в двете граждански дела съдът е констатирал, че статиите съдържат злепоставяща информация по отношение на Р.. Никъде в мотивите по тези дела няма данни за злоупотреба с право. Такава не се установява и от показанията на св. А. М., която твърди, че Р. заплашвала С., че ако продължава да публикува статии за нея ще си изпати. Тези твърдения на свидетелката могат евентуално да бъдат повод за образуване на наказателно производство, но по същество не доказват злоупотреба с право.

В случая съдът приема, че Р. е инициирала съдебните производства, тъй като се е почувствала засегната от писаните по неин адрес статии, а не защото е имала единствена цел да навреди на С.. Извършеното от нея не може да се окачестви като противоправно поведение, поради което се явява безпредметно обсъждането на останалите предпоставки за ангажиране на гражданска отговорност по чл. 45 от ЗЗД.

Мотивиран от горното, съдът намира, че предявеният от В. С. иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен. Поради отхвърляне на главния иск, следва да бъде отхвърлен и акцесорният иск за заплащане на законна лихва.

Въз основа на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ИЗЦЯЛО предявеният от В.С., ЕГН *****, с адрес гр. *, хотел „*“ срещу А.Р., ЕГН *****, с адрес гр. *, ул. „*“ № *, иск с правно основание чл. 45 от ЗЗД за заплащане на сумата от 100 000,00 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, ведно със законната лихва като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Апелативен съд-София в двуседмичен срок от връчването му на страните.

* при Окръжен съд – *: _____